

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Em Sava
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GENTRY, AMY

Pierdută pentru totdeauna / Amy Gentry ; trad. din lb. engleză de

Silvia Sbărnă-Bogaciu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3142-8

I. Sbărnă-Bogaciu, Silvia (trad.)

821.111

Good as Gone

Amy Gentry

Copyright © 2016 by Amy Gentry

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

AMY
GENTRY
PIERDUTĂ PENTRU
TOTDEAUNA

Traducerea din limba engleză de
Silvia Sbârnă-Bogaciu

Editura Paralela 45

Amy Gentry scrie cronici literare și eseuri pentru Chicago Tribune, Salon, Paris Review, L.A. Review of Books și Austin Chronicle. *Pierdută pentru totdeauna*, primul său roman, este bestseller în America. Are un doctorat în limbă și literatură engleză obținut la Universitatea din Chicago și trăiește în Austin, Texas.

Prolog

Jane s-a trezit și a șoptit:

— Julie?

În jurul ei, camera nu era decât un mare vid. După doi ani în care dormise singură în dormitorul ei din casa cea nouă, Jane nu mai visa că ventilatorul din tavan cade pe pat și o face bucăți. Dispăruseră și păianjenii de prin colțuri. Când ai zece ani, nu trebuie să verifici toate colțurile casei înainte de a te culca. Poate doar uneori, când ceva o trezea în miez de noapte, și liniștea din jur tânjea după respirația ușoară a lui Julie. În fosta lor casă, trecea un picior peste marginea patului supraetajat, apoi chicotea până ce Julie îi spunea:

— Gata, Janie, culcă-te la loc.

Dar în casa nouă, în noaptea aceea, se grăbi să închidă pleoapele strâns înainte ca privirea ei să fie atrasă de zonele întunecate în care tavanul se întâlnea cu pereții.

Următorul sunet se auzi din camera lui Julie.

Jane dădu la o parte păturile și puse picioarele goale pe mochetă. În fosta lor casă, era un covor țesut care aluneca pe podeaua din lemn atunci când se dădea jos din pat. În casa nouă, în noaptea aceea picioarele ei abia dacă făcură vreun zgomot pe covorul cel gros. Deschise ușa și privi pe hol. O formă palidă, dreptunghiulară, în care întunericul nu era așa de negru, se distingea la capătul culoarului – o ușă închisă.

Rareori dormeau cu ușile închise. Camera lui Janie se încălzea prea tare, iar la Julie se făcea mult prea frig. Mama se plângea mereu de proasta circulație a aerului în casele cu etaj, dar jos, la parter, ușa de la camera părinților era mereu închisă noaptea, pentru că ei sunt adulți. Acum, și Julie era. Sau voia să fie. După ce împlinise 13 ani, părea că exersează în permanență viața adultă, periindu-și părul încet în fața oglinzii din baie, de parcă l-ar fi pregătit pentru cine știe ce joc secret, stând la birou ca să scrie în jurnal, în loc să se arunce pe burtă în pat, așa cum făcea Jane. Și închidea ușa de la dormitor.

La capătul culoarului, forma dreptunghiulară tremură, o crăpătură tenebroasă deschizându-se în lateral. Ușa de la camera lui Julie se mișcă spre interior; patru degete mari erau prinse de ea.

Fără să se gândească, Jane se ascunse iute în dulap și trase ușa după ea. Degetele alea erau mult prea sus pe ușă ca să fie ale lui Julie, și prea mari ca să fie ale mamei. Nu erau nici ale tatălui ei, dar habar nu avea de unde știa că nu sunt ale lui, iar acesta era cel mai neliniștitor sentiment.

Un mic clinchet sinistru îi aminti că ușa de la dulap nu stătea niciodată închisă prea mult. Întinse repede mâinile, dar ușa se deschisese deja destul de mult. Auzi pași ușori pe hol și închise ochii strâns. Când îi deschise, un moment mai târziu, ușa de la dulap era căscată cam șapte-opt centimetri. Bucata de hol care se vedea din ascunzătoarea ei aproape că strălucea în întunericul profund din dulap. Putea să vadă fiecare fibră din covorul bej, fiecare crăpătură a peretelui și, atârnată pe perete, o jumătate dintr-o fotografie făcută cu multă vreme în urmă, în care Jane stătea în brațele lui Julie, purtând o rochiță cu o bărcuță pe ea. Bărcuța părea că se leagănă pe valurile cusute. Și restul părea că se leagănă... Pașii continuau să se apropie.

Parchetul de pe hol scârțâi. Posesorul mâinii era acum la jumătatea drumului spre camera ei. Putea oare să-i audă bătăile inimii, atât de puternice încât scuturau bărcuța pe valurile de pânză? Jane rezistă dorinței de a se afunda și mai tare între hainele de pe umerase.

Exact atunci, un picior subțirel apăru pe covor, lăsând să se vadă o pată de ojă rozalie pe degetul mare... Jane răsufală ușurată. Era doar Julie. Petrecuse o oră să-și perfecționeze rozul de la unghiile de la picioare înainte de ziua ei de naștere, dar, până la mijlocul verii, mare parte din ojă rămăsese pe fundul alb al bazinului, pe unghiile ei fiind acum doar niște mici pete. Deci Jane se înșelase în privința degetelor de pe ușă. Iar își imagina lucruri, precum păianjenii de prin colțurile umbroase. În mod cert era Julie. O vedea acum în întregime, în cămașa ei de noapte cu Mickey Mouse, care i se unduia pe lângă genunchi în timp ce se îndrepta spre scară, trecând pe lângă camera lui Jane. Probabil că se ducea jos să mănânce. Cămașa de noapte de Donald a lui Jane, asortată cu cea a lui Julie, era într-o pungă de hârtie și aștepta să fie donată. Îi rămăsese mică. Mama îi spusese că o să fie, într-o bună zi, mai înaltă decât Julie.

Jane își strânse ușurată genunchii la piept.

Dar degetele reapărură, de data asta încleștate pe umărul lui Julie, prinzând materialul cămășii de noapte și părul lung și blond între încheieturile noduroase. Jane abia dacă mai avu timp să observe postura rigidă a surorii ei, ca a unei păpuși cu ochii larg deschiși, înainte să-l vadă pe bărbatul înalt din spatele ei. Julie și străinul înaintau împreună, cu încetinitorul, de parcă brațul lung și păros ar fi fost un lanț care îi lega.

„Trezește-te! Trezește-te!“ , își spuse Jane, dar nu se întâmplă nimic. Totul era înghețat, inclusiv ea, ca într-un vis. Doar Julie și bărbatul continuau să se miște. Foarte încet, dar erau aproape de camera ei. Janie deschise gura pentru a țipa.

Apoi Julie o văzu.

Jane își înghiți țipătul în timp ce Julie se uită direct către ascunzătoarea ei din dulap. Jane o privi disperată, rugând-o din priviri să-i spună ce să facă, fiind pregătită să asculte, să urle sau să plângă, ori poate chiar să râdă dacă totul nu era decât o glumă. În mod cert, Julie nu ar fi lăsat-o singură în acest coșmar, nu? Dacă Julie îi spunea ce să facă, Jane promise în tăcere că o să asculte și că nu o să se mai plângă niciodată.

Fără să-și miște deloc capul, Julie ridică din sprâncene și se uită cu subînțeles spre bărbatul din spatele ei, apoi din nou la Jane, ca și cum i-ar fi spus să se uite bine, dar Jane nu voia, prefera să își țină privirile ațintite pe Julie. Fata și bărbatul trecură de ușa ei fără să se oprească și Jane înțelese de ce Julie mergea așa de înțepenită: bărbatul o amenința cu un cuțit mare și ascuțit. Jane simți ca o împunsătură între omoplați și ochii i se umplură de lacrimi.

Se aflau lângă scară când, din pod, se auzi un zgomot puternic. Jane știa că erau doar lemnul casei, care trosnea uneori, dar bărbatul se opri și se uită îngrijorat peste umăr. În acea fracțiune de secundă, înainte ca el să redevină atent, Julie, parcă eliberată de o vrajă, întoarse capul spre Jane, își apăsă degetul indicator de buze și îi făcu semn să tacă.

— Șșșș!

Jane se supuse. Julie coborî scările, urmată de bărbatul care ținea cuțitul.

Și aceasta, după spusele unicului martor, este povestea felului în care mi-am pierdut fiica – ambele fiice – și totul, absolut totul, într-o singură noapte.

Cei opt ani de când a murit Julie sunt deja secole atunci când ies din casă în aerul fierbinte pentru a merge să predau ultimul meu curs din semestrul de primăvară. La mijlocul lunii mai, Houston-ul respiră căldură. Înainte să închid ușa în urma mea, un strat de umezeală îmi apare între piele și haine. Încă cinci pași până în garaj... Până la mașină, palma începe să-mi asude pe plasticul termosului care-mi alunecă din mână. Picături de cafea îmi sar pe capac și pe piele. Le las să mă ardă un pic și dau drumul la aerul condiționat.

Vara vine din ce în ce mai devreme în fiecare an.

Trec cu mașina pe lângă poarta securizată pe care am instalat-o când era deja prea târziu, traversez cartierul și apoi intru pe I-10, unde betonul pare că urcă spre cer în fâșii masive, ca niște cozi de dinozaur. La opt dimineața, cele paisprezece benzi ale autostrăzii sugerează artele înfundate ce duc spre o inimă cu triplu by-pass. Oră de vârf. Încerc să-mi fac loc prin marea de capote și lămpi roșii ce clipecesc febril în dimineața spălăcită.

Trebuie să văd dincolo de masa de mașini, așa că Priusul, mai economic, stă cuminte în garaj, în timp ce conduc masivul Range Rover negru al lui Tom – nu e ca și cum el l-ar folosi – pentru a trece de trei ori de pe o autostradă pe alta în drumul către universitate și înapoi în fiecare zi. Cum ne mișcăm în ritm de melc, pot să uit o clipă de ceilalți participanți la trafic și să mă concentrez asupra literelor de o

șchioapă ale magazinelor din mall-uri: BIG BOY DOLLAR STORE, CARTRIDGE WORLD, L-A HAIR. Văd rozul-neon al unui restaurant mexican, firma galben-albastră IKEA ce tronează dincolo de drum, cărămizile îngălbenite ale complexelor de apartamente care abia dacă sunt izolate de autostradă de tufișurile decorative de la marginea drumului, și toate îmi amintesc că tot ceea ce era mai rău s-a întâmplat deja. Eu am nevoie de astea, cum are mama nevoie de rozariu. *Lăudat fii, Mister Carwash, tu, cel plin de grație, Domnul este cu tine. Roagă-te pentru noi, O 2wik-Fast Printing, tu, binecuvântată Self-Storage, către tine trimitem noi lacrimile noastre.*

Chiar și panourile lui Julie au dispărut. Ele erau aici, pe dreapta, la intersecția dintre I-10 și ieșirea 610, lângă căminul de bătrâni, între First Batist și podul din beton, dar acționarii au decis că acestea ar trebui scoase acum cinci ani. Sau o fi trecut mai mult? Cred că din cauza costurilor, deși nu am știut niciodată cât costau. De Fondul Julie s-a ocupat Tom. Acum, zâmbetul uriaș și dinții albiți ai unui pastor dintr-o mega-biserică ne adresează de pe panoul uriaș îndemnul: „Zi de zi credință, nu credință de zi cu zi.“ Mă întreb dacă pe acesta l-au lipit peste chipul ei sau dacă, mai întâi, au rupt-o pe ea în bucăți. Ce gând ridicol! Pe panoul ăsta s-a făcut reclamă la multe de atunci încoace. La dentiști, la vasectomia reversibilă.

Un vers al lui Wordsworth din planul pentru cursul de azi îmi trece prin minte, ca o glumă proastă: „Unde s-a dus viziunea vizionară?/ Unde sunt acum gloria și visul?“

Semnalizez și mă îndrept spre ieșirea de pe autostradă. În ciuda timpului pe care l-am petrecut studiind poezia lui Wordsworth – în ciuda faptului că o să o predau peste câteva ore unei clase pline de tineri studenți impresionabili și a faptului că am de gând să continui să fac asta atâta vreme cât universitatea îmi va permite să îmi păstrez poziția, fără a mă obliga să public ceva, să particip la activități de organizare sau să fac orice alt efort în afară de acela, deloc de neglijat, de a mă da jos din pat dimineața și a face față unei lumi în care s-a întâmplat tot

ce putea fi mai rău, iar eu sunt încă în viață – nu cred în glorie și în vis. Eu cred în statistici.

Statisticile spun că mare parte dintre copiii răpiți sunt luați de oameni cunoscuți. Julie a fost luată de un străin. Statisticile spun că răpitorii de copii încearcă să-i ademenească pe aceștia într-o mașină. Julie a fost luată din dormitorul ei, sub amenințarea cu cuțitul, în miez de noapte, în timp ce cealaltă fiică a mea, Jane, vedea totul dintr-un dulap, unde era ascunsă. Și, în cele din urmă, statisticile spun că trei sferuri dintre copiii răpiți care sunt uciși mor în primele trei ore de când au fost răpiți. Trei ore... Cam atât credem că a stat Jane în dulapul acela, înghețată de spaimă, înainte de a ne trezi pe mine și pe Tom, plângând în hohote de panică.

Înainte ca noi să știm că Julie dispăruse, soarta ei fusese deja pecetluită.

Inevitabilitatea situației se împrăștiase precum o infecție sau ca mirosul de benzină. Ca să cuprind mental ideea că Julie este moartă, îmi spun că a fost mereu – înainte să se nască ea, înainte să mă nasc eu. Înainte să se nască Wordsworth. Trec pe lângă brazii din Memorial Park. Mi-o imaginez stând și uitându-se fix de sub o pătură cu roșu și auriu. Trecând pe lângă Crestview Apartments, o văd îngropată în rondul de azalee. Mall-ul în care e SunRay Nail Salon and Spa îmi trezește viziuni legate de tomberoanele de gunoi din spatele SunRay Nail Salon and Spa. Asta este sclipirea mea vizionară.

Îmi doream tot ce poate fi mai bun pentru Julie. Acum, nu vreau decât ceva ce să pot îngropa.

Cursul – ultimul de dinainte de vacanța de vară – trece oarecum în ceață. Aș putea să predau despre Wordsworth cu ochii închiși și, cu toate că nu dorm acum, visez. Văd un bazin de un albastru limpede, care strălucește ca o piatră falsă, înconjurat de o punte umbrită de brazii plin de ace. Fetele erau așa de încântate de piscină, iar eu îmi amintesc că l-am întrebat pe Tom, contabilul, dacă ne putem permite așa ceva.